

CLOSE-UP

KAREL DERUWE VAT DE CARRIÈRE VAN BOKSER JEAN-PIERRE COOPMAN

Begin 1972 zoop en rookte de Ingelmunsterse steenkapper Jean-Pierre Coopman nog dat het niet proper was. Vier jaar later bokste hij voor de wereldtitel tegen de 'Greatest of all times', Mohammed Ali. Karel Deruwe reconstrueert de periode in een geestige monoloog.

DE WEG NAAR DE SLACHTBANK

Karel Deruwe voert zijn monoloog toepasselijk op in een boksring.

© Eric de Mildt

Mohammed Ali's ster scheen zo sterk dat tegen hem in de ring stappen volstond voor het heldendom

VAN ONZE REDACTEUR

JAN DESLOOVER

Even viel het ergste te vrezen toen Karel Deruwe stuntelig de ring instapte in Boxing Club Noble Art in Deinze. Te krap retro trainingsjasje, foute jeans, witte sokken en lederen sloffen. Alsof Chris Van Den Durpel zijn bokserstypetje Firmin Crets had uitgeleend.

Maar Deruwe, vooral bekend van *Thuis* en *Familie*, joeg dat schrikbeeld gauw weg. Heftig en in vettig West-Vlaams haalde hij het verhaal van die lang vervlogen nacht op de Middelkerkse camping Ponderosa boven. Jean-Pierre Coopman en zijn boezemvriend, de bokser Gilbert Monteyne, waren zwaar in de drank gevlogen. Monteyne had zijn pinten met een rietje moeten drinken; zijn mond was dichtgenaaid nadat hij een kaakbreuk had overgehouden aan een kamp. En van drinken met een rietje word je natuurlijk 'veel rapper droenke'. 's Nachts, in hun tentje op de camping, werd Coopman gewekt door zijn druk gesticulerende maat. Gilbert moest overgeven. Ondoenbaar met een dichtge-

naaide mond. Dus sloeg Jean-Pierre de tanden uit zijn mond, zodat er toch iets naar buiten kon. Eén anekdote ver, en Deruwe had een deel van zijn publiek, eerder boksdan theaterliefhebbers, al aan het huilen van het lachen. In *Coopman Campioen!* is hij een soort *fly on the wall*. Hij was erbij toen de West-Vlaming voor het eerst benaderd werd door zijn latere manager en prompt zijn laatste sigaret op de grond gooide, zag al zijn profkampen; hij trok met Coopman op doktersbezoek, volgde zijn trainingen, ging mee stenen kappen bij zijn Izegemse werkgever Dejaeghere.

Overall pikt Deruwe smeuïge verhaaltjes op. Hij brengt ze met een geweldige zin voor overdrijving, zoals stripverhalen of tekenfilms. Als Coopman een ferme uppercut uitdeelt, vliegt zijn tegenstander de lucht in en blijven enkel zijn schoenzolen op de grond. Als hij tekeergaat op een stootkussen dat tegen de muur hangt in zijn living, vallen bij de buurvrouw de schilderijtjes naar beneden. Fijnzinnig is het allemaal niet, maar

Deruwes timing en intonatie zitten nagenoeg de hele voorstelling goed, waardoor er behoorlijk wat te lachen valt. En precies doordat hij alles zo karikaturaal opblaast, wordt die hele Coopman-saga – misschien ongewild – herleid tot wat ze in wezen is: een absurde spelving van het lot, een dijenkletsers.

Deruwes typetje was er uiteraard ook bij toen de grap echt begon. Jean-Pierre Coopman was aan het joggen en passeerde bij zijn dokter. Die had groot nieuws. Wie schetst de verbazing bij 'De Leeuw van Vlaanderen' toen hij te horen kreeg dat Mohammed Ali tegen hem wilde boksen. Coopmans ongelof was logisch, want internationaal gezien stelde hij weinig voor. Wie het tegendeel beweert, vergist zich.

Vanwaar dan dat droomgevecht? Ali's management vond het gewoon hoog tijd voor een tussendoortje. Hun poulain had de twee jaar daarvoor de ene gruwelijke veldslag na de andere geleverd, onder meer tegen Joe Frazier, George Foreman en Ron Lyle. Het

kwam er op aan een makkelijke opponent te vinden met een toch enigszins goed ogend palmares. Het werd Coopman, die 24 van zijn 27 kampen gewonnen had. Degelijke cijfers, maar ze zijn, zoals zo vaak in het boksen, nogal misleidend. Die 27 tegenstanders hadden alles samen 264 overwinningen en 223 nederlagen achter de kiezen. Ali had 49 overwinningen op 51 gevechten, tegen mannen die in totaal meer dan 2.000 keer wonnen en goed 300 keer verloren. God tegen klein Pierke dus.

Deruwe schetst sappig hoe de compleet Engelsonkundige Coopman naar de VS afreisde voor de persvoorstelling met Ali, hem daar twee onvergetelijke zoenen gaf, en hoe hij, naarmate die 20ste februari 1976 naderde, steeds luider in zijn winstkansen ging geloven. Vlak na de eerste gong, daar in Hato Rey, Puerto Rico, was dat zelfvertrouwen al verdampt. Vier ronden lang dolde Ali met 'Cooperman', zoals hij de Belg noemde. In de vijfde ronde ging die neer en werd droog uit-

geteld. Niet één keer had de Leeuw kunnen klauwen.

Maar weinigen die daar om maalden. In zijn thuishaven Ingelmunster huldigden ze de olympische gedachte en werd Coopman ingehaald als had hij de kampioen de pandoering van zijn leven gegeven. Ali's ster scheen zo sterk dat tegen hem in de ring stappen volstond voor het heldendom.

Een jaar later gaf Coopman die status alsnog enig gewicht toen hij de Europese titel veroverde op de degelijke Spanjaard José Manuel Urtain. In 1981 ging hij met pensioen, na acht nederlagen in tien kampen. Maar dat deed er eigenlijk allemaal niet toe. Niemand kon hem die net geen 15 minuten in de ring met Ali afpakken. Ook bij de meeste toeschouwers in Boxing Club Noble Art zaten die minuten nog glashelder in het geheugen. Wat Deruwe bracht, hadden ze mekaar misschien al honderd keer verteld. Ze luisterden alsof ze het voor het eerst hoorden. Deruwe verdient daar een pluim voor. Mohammed Ali verdient er twee.

Gezien op 4 december. 'Coopman Campioen!' reist nog enkele maanden door Vlaanderen. Speelkalender op www.coopmancampioen.be